

Eesti Pimekurtide Tugiliidu 10. tegevusaasta seminar

„Kommunikatsioon avab maailma”

24.04.2004

Tallinn

Richard tuli meie juurde liiga vara ja liiga pisikesena

Heidi Rannik, lapsevanem

“Arstid ei tea midagi,” teatab polkovniku lesk Juhan Smuuli surematus jutustuses. Taevas teab, mitu korda olen mina niimoodi mõelnud.

Richard, see püsimatult ja tormakas hing, tuli meie perre liiga vara ja liiga pisikesena. Esimestel kuudel ei lubanud arstid üldse loota, aga meie ei kuulnud sõna. Lootsime nagu jaksasime, rõõmustasime iga pisikese edusammu üle, ehkki mõistus manitses ka seda teist võimalust arvestama. Ikkagi sai me heleroosa unistus helgest tulevikust tugeva hoobi, kui saime teada, et enneaegsetele omane võrkkestamure on meidki tabanud ja et kõigest hoolimata ei hakka poiss päris normaalselt nägema. Sellest pole midagi, lohutasime end.

Mulle pole seda vaja, mind see ei puuduta

Siis tuli spetsialist (loomulikult Olga Ilgina) lastehaiglasse minuga vestlema. Viisaka inimesena lasksin ta küll palatisse, aga tema juttu ma eriti ei kuulnud. Teadsin kindlalt, et mulle pole seda vaja ja mind see ei puuduta. Minu kui naise eneseteadvus oli niigi juba korralikult kõikuma löönud, sest ma polnud hakkama saanud sellega, mis on ometi nii loomulik ja millega kõik naised otsekui iseenesest toime tulevad – rasedusega. Muidugi süüdistasin ma ennast kõiges, mis edaspidi lapsega juhtus ja toimus. Läks päris palju aega, kuni aru sain, et selline suhtumine ei aita kedagi, kõige vähem mu oma poega.

Ettekujutus ja tegelikkus

Kui laps on alles pisike, siis on kerge luua temast kujutluspilti ja mitte näha, milline ta on tegelikult. Mõne aja pärast saime teada, et Richardil on ka kuulmislangus. Väike kuulmislangus, teatasid arstid ja kinnitasid, et kuuldeaparaate ega muud abi ta ei vaja. Loomulikult olin mina sellise hinnanguga väga rahul – iga ema tahab kuulda, et tema laps on tubli ja saab hakkama.

Ajapikku nägime, et päris hästi ta ikka hakkama ei saanud. Mina, kes ma prille ei kannan ja kuulen teinekord liigagi hästi, ei osanud oma lapse maailma adekvaatselt ette kujutada. Selle arusaamani jõudmine võtab kahjuks päris palju aega... Nüüd käib mu poeg Linnupesa lasteaia silmarühmas Tallinnas. Tal on mõlemas kõrvas kuuldeaparaat, peale selle abistavad teda logopeedid ja muud spetsialistid.

Kas see on ka Richardi unistus...

Mida rohkem abi ja nõuandeid Richard praegu saab, seda kergem on tal ehk edaspidi elus hakkama saada. Me unistame sellest, et ta saaks minna tavakooli õppima. Kasvõi seepärast, et tema erivajadustele vastavat õppeasutust pole Eestis olemas, aga temalgi on ju põhiseaduslik õigus õppida seal, kus ta tahab. Enne peame muidugi selgusele jõudma, kas see on ainult meie kui lapsevanemate või ka Richardi enda unistus...